

ZWROT KOSZTÓW PONIESIONYCH PRZEZ PRZEDSTAWICIELI HANDLOWYCH NIE STANOWI PRZYCHODU ZE STOSUNKU PRACY

W interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego z dnia 21 marca 2011 r. IPPB2/415-3/11-4/AS, Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie uznał za prawidłowe stanowisko podatnika w zakresie skutków podatkowych związanych ze zwrotem wydatków poniesionych przez pracowników związanych z wykonywaniem przez nich pracy.

W przedstawionym stanie faktycznym, wnioskodawca zatrudniał przedstawicieli handlowych. Jako miejsce ich pracy w umowach o pracę wskazywano obszar kilku województw. W istocie, przedstawiciele ci wykonywali pracę na terenie województw przypisanych sobie w umowach o pracę, z czym w sposób nieodłączny wiązały się stałe wyjazdy, wizyty i spotkania z klientami i potencjalnymi klientami. Wnioskodawca nie traktował tych wyjazdów jako podróży służbowych, gdyż były one związane z charakterem wykonywanej pracy i nie wypłacał pracownikom diet i innych należności przysługujących z tytułu podróży służbowej na podstawie kodeksu pracy. Zamiast tego, wnioskodawca zwracał pracownikom wszelkie poniesione przez nich wydatki (w szczególności z tytułu noclegów, zakupu paliwa i opłat za parkowanie), na podstawie przedstawianych przez pracowników faktur, rachunków i paragonów, wystawianych na wnioskodawcę.

Dyrektor Izby Skarbowej podzielił pogląd wnioskodawcy, iż zwrot powyższych kosztów nie stanowi dla pracownika żadnego dodatkowego przysporzenia, a jest jedynie refinansowaniem wydatku poniesionego przez pracownika w imieniu i na rzecz pracodawcy. W związku z powyższym, nie stanowi on przychodu ze stosunku pracy i nie podlega on opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

W interpretacji podkreślono, że ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych zawiera jedynie przykładowe wyliczenie przychodów ze stosunku pracy. Przychodami ze stosunku pracy są zatem w szczególności wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne skutkujące u podatnika powstaniem przysporzenia majątkowego, mające swe źródło w łączącym pracownika z pracodawcą stosunku pracy lub stosunku pokrewnym.

Jednak w sytuacji przedstawionej we wniosku o interpretację, poniesione przez pracowników wnioskodawcy wydatki mają bezpośredni związek z wykonywaniem obowiązków służbowych wynikających z umowy o pracę. Nie mają one zaś związku z celami osobistymi pracowników, a wyłącznie z celami służbowymi. W trakcie wykonywania pracy przedstawiciele handlowi ponoszą wydatki związane z wykonywaniem określonych czynności (zadań) w imieniu i na rzecz wnioskodawcy. Przy tym, zasada swobody umów umożliwia stronom stosunku pracy zawarcie w umowie postanowienia dotyczącego zwrotu wydatków poniesionych w ramach wykonywania obowiązków służbowych.

W związku z powyższym, zwrotu wydatków poniesionych przez przedstawicieli handlowych związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych wynikających z umowy o pracę wnioskodawca nie powinien traktować jako przychodu ze stosunku pracy oraz pobierać i odprowadzać z tego tytułu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

W celu uzyskania dalszych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Andrzejem Maciejewskim (andrzej.maciejewski@laszczuk.pl).

ZAKAZ NARUSZEŃ WSPÓLNOTOWEGO ZNAKU TOWAROWEGO SKUTECZNY W CAŁEJ UE

Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 12 kwietnia 2011 r. w sprawie C-235/09 wyjaśnił wątpliwości związane z zakresem geograficznym wyroków zakazujących naruszania wspólnotowych znaków towarowych. ETS orzekł, że orzeczone przez sąd jednego z państw członkowskich zakazy działań stanowiących naruszenie wspólnotowego znaku towarowego rozciąga się co do zasady na całe terytorium Unii Europejskiej.

Chodzi tutaj o zakazy orzeczone przez sądy właściwe w sprawach wspólnotowych znaków towarowych. Są to sądy wyznaczone w każdym państwie członkowskim, które mają wyłączną kompetencję do rozpoznawania spraw z naruszeń znaków wspólnotowych. W Polsce sądem takim jest XXII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie.

Trybunał Sprawiedliwości wskazał, że zgodnie z rozporządzeniem 40/94, wspólnotowy znak towarowy wywołuje takie same skutki na terytorium całej Unii. Wynika z tego, że również ochrona sądowa powinna

odnosić skutek na terytorium całej Unii. Oznacza to, że orzeczenie zakazu naruszeń przez właściwy sąd któregośkolwiek z państw członkowskich powoduje zakaz takich działań skuteczny w całej Unii. Środki przymusu, orzeczone wraz z takim zakazem i służące do jego wyegzekwowania, podlegają uznaniu lub wykonaniu w innych państwach członkowskich. Jeśli jednak porządki prawne tych państw nie znają podobnych środków przymusu, państwa te obowiązane są zapewnić przestrzeganie zakazu w inny sposób.

Od zasady skuteczności zakazu na terytorium całej Unii Trybunał dopuścił wyjątki. Po pierwsze, zakaz powinien dotyczyć terytorium, na którym nastąpiło naruszenie lub naruszenie grozi. Tak więc jeśli naruszenie nie obejmuje całej Unii, sąd powinien ograniczyć zakaz podejmowania określonych działań tylko do niektórych państw. Po drugie, jeśli to samo działanie w jednych państwach członkowskich stanowi naruszenie wspólnotowego znaku towarowego, w innych zaś nie stanowi takiego naruszenia, terytorialny zakres zakazu również powinien ograniczać się do państw, w których działanie takie stanowi naruszenie. Może do tego dojść zwłaszcza w sytuacji, gdy podobieństwo między wspólnotowym znakiem a oznaczeniem używanym przez konkurenta będzie wynikało ze znaczenia oznaczenia w języku jednego z państw członkowskich.

Pełną treść wyroku w języku polskim można znaleźć pod adresem <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62009J0235:PL:HTML>. [<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62009J0235:EN:HTML> dla wersji angielskiej].

W celu uzyskania dalszych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Pawłem Marciszem (pawel.marcisz@laszczuk.pl).